

ДОДАТАК Д27

1548 држављана Р. Србије:

Захтев 01 бр. 118-2938/11 од 05/09/2011 Народној скупштини

да спроведе уставни поступак разрешења

председника Републике Бориса ТАДИЋА.

Заведено и писарници Народне скупштине под бр. 01 бр. 118-2938/11.

НАРОДНА СКУПШТИНА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ
Целом сазиву, председнику Народне скупштине и председнику сваке посланичке групе за све народне посланике из те групе, *које молим да присуствују конференцији за штампу, радио и телевизију** јер се конференција односи на све народне посланике.
Трг Николе Пашића 13, 11000 Београд

Доставља се без долатака:

Господин Борис ТАДИЋ, Председник Р. Србије, *кога молим да присуствује конференцији за штампу, радио и телевизију** јер се она односи на њега.
Народна канцеларија Председника Републике
Масарикова 5/VI, 11000 Београд

СРЕДСТВА ЈАВНОГ ОБАВЕШТАВАЊА

**** Конференција за штампу, радио и телевизију** у Међународном прес центру у Кнез Михаиловој улици, бр. 6/III, у четвртак, 8. септембра, 2011, с почетком у 12:00. Тема:

ЗАХТЕВ СКУПШТИНИ ЗА РАЗРЕШЕЊЕ ПРЕДСЕДНИКА БОРИСА ТАДИЋА

ДРЖАВЉАНИ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ: у Републици Србији и ван ње

Ниједан државни орган, политичка организација, група или појединац не може присвојити сувереност од грађана, нити успоставити власт мимо слободно изражене воље грађана.
2. став члана 2 Устава.

Правни поредак је јединствен.
Уређење власти почива на подели власти на законодавну, извршну и судску.
Однос три гране власти заснива се на равнотежи и међусобној контроли.
Судска власт је независна.
Члан 4 Устава.

Нико не може вршити државну или јавну функцију која је у сукобу са његовим другим функцијама, пословима или приватним интересима.
1. став члана 6 Устава.

Народна скупштина је највише представничко тело и носилац уставотворне и законодавне власти у Републици Србији.
Члан 98 Устава.

Председник Републике изражава државно јединство Републике Србије.
Члан 111 Устава.

Председник Републике не може обављати другу јавну функцију или професионалну делатност.
Члан 115 Устава.

Приликом ступања на дужност, председник Републике, пред Народном скупштином полаже заклетву која гласи:

„Заклињем се да ћу све своје снаге посветити очувању суверености и целине територије Републике Србије, укључујући и Косово и Метохију као њен саставни део, као и остваривању људских и мањинских права и слобода, поштовању и одбрани Устава и закона, очувању мира и благостања свих грађана Републике Србије и да ћу савесно и одговорно испуњавати све своје дужности.“
3. и 4. став члана 114 Устава.

Председник Републике разрешава се због повреде Устава, одлуком Народне скупштине, гласовима најмање две трећине народних посланика.
Члан 118 Устава

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ГЕНЕРАЛНИ СЕКРЕТАРИЈАТ ПРЕДСЕДНИКА РЕПУБЛИКЕ
БЕОГРАД

Примљено:			
Орг. јед.	Број	Примљ.	Вредности
	5 SEP 2011		

Gruić T. Kubowir
Zaltev za razrešenje
predsednika

НАРОДНА СКУПШТИНА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ

Целом сазиву, председнику Народне скупштине и председнику сваке посланичке групе за све народне посланике из те групе, *које молим да присуствују конференцији за штампу, радио и телевизију** јер се конференција односи на све народне посланике.

Трг Николе Пашића 13, 11000 Београд

Доставља се без додатака:

Господин Борис ТАДИЋ, Председник Р. Србије,

*кога молим да присуствује конференцији за штампу, радио и телевизију** јер се она односи на њега.

Народна канцеларија Председника Републике
Масарикова 5/VI, 11000 Београд

СРЕДСТВА ЈАВНОГ ОБАВЕШТАВАЊА

*** Конференција за штампу, радио и телевизију у Међународном прес центру у Кнез Михаиловој улици, бр. 6/III, у четвртак, 8. септембра, 2011, с почетком у 12:00. Тема:*

ЗАХТЕВ СКУПШТИНИ ЗА РАЗРЕШЕЊЕ ПРЕДСЕДНИКА БОРИСА ТАДИЋА

ДРЖАВЉАНИ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ: у Републици Србији и ван ње

Ниједан државни орган, политичка организација, група или појединац не може присвојити сувереност од грађана, нити успоставити власт мимо слободно изражене воље грађана.

2. став члана 2 Устава.

Правни поредак је јединствен.

Уређење власти почива на подели власти на законодавну, извршну и судску.

Однос три гране власти заснива се на равнотежи и међусобној контроли.

Судска власт је независна.

Члан 4 Устава.

Нико не може вршити државну или јавну функцију која је у сукобу са његовим другим функцијама, пословима или приватним интересима.

1. став члана 6 Устава.

Народна скупштина је највише представничко тело и носилац уставотворне и законодавне власти у Републици Србији.

Члан 98 Устава.

Председник Републике изражава државно јединство Републике Србије.

Члан 111 Устава.

Председник Републике не може обављати другу јавну функцију или професионалну делатност.

Члан 115 Устава.

Приликом ступања на дужност, председник Републике, пред Народном скупштином полаже заклетву која гласи:

„Заклињем се да ћу све своје снаге посветити очувању суверености и целине територије Републике Србије, укључујући и Косово и Метохију као њен саставни део, као и остваривању људских и мањинских права и слобода, поштовању и одбрани Устава и закона, очувању мира и благостања свих грађана Републике Србије и да ћу савесно и одговорно испуњавати све своје дужности.“

3. и 4. став члана 114 Устава.

Председник Републике разрешава се због повреде Устава, одлуком Народне скупштине, гласовима најмање две трећине народних посланика.

Члан 118 Устава

Предмет: *Захтев да Народна скупштина, без одлагања, спроведе по Уставу поступак разрешења председника Републике господина Бориса ТАДИЋА положаја и функције председника Републике Србије.*

Председник Републике господин Борис ТАДИЋ, непрекидно крши Устав Републике Србије и Резолуцију УН 1244, делује супротно трајним интересима Републике Србије, вековним одређењима Србског народа, јединству, суверенитету и територијалној целовитости Републике Србије.

На основу Устава и ради његовог поштовања (Преамбула, Чланови 1 – 4, 6, 8, 10, 13, 16, 18, 19, 21, 23, 25, 26, 27, 37-39, 43, 46, 50 - 56, 97 - 99, 108, 109, 111, 112, 114, 115, 117, 118, 122 – 124, 194), нас 1548 (хиљаду пет стотина четрдесет осам) држављана Републике Србије смо јавно у току 49 дана потписали (додачи) следећи захтев Његовој екселенцији председнику Републике господину Борису ТАДИЋУ и Народној скупштини Републике Србије:

Захтевамо господине Борисе ТАДИЋУ да до 1. септембра 2011. године поднесете оставку на функцију и положај председника Републике Србије, а ако то не учините, захтеваћемо да Народна скупштина, без одлагања, спроведе по Уставу поступак Вашег разрешења положаја и функције председника Републике Србије.

О Б Р А З Л О Ж Е Њ Е

I. Доказ неуставности полагања председничке заклетве Бориса ТАДИЋА

Господин Борис ТАДИЋ је био обавештен и као председник Републике и као председнички кандидат о неуставној припреми избора за председника Р. Србије још 25. децембра 2007. год. писмом (с једним потписником) Народној скупштини (1), које му је било тада и достављено и у коме му је било објашњено да су избори били припремљени на неуставан начин јер нису били припремљени да се спроведу на целој територији Р. Србије - на целој територији Косова и Метохије равноправно и слободно за све држављане Р. Србије. Замољен је био као Председнк Републике да се рокови помере да би се избори организовали у потпуном складу с Повељом УН и Уставом.

Потом му је било директно упућено то писмо 4. јануара 2008. год. са потписима осамнаест држављана Р. Србије (из Аустралије, Француске, Немачке, САД, Србије и Уједињеног Краљевства). Предложено је да се одложе избори (за највише 60 дана) да би се Р. Србија, на основу свог Устава (Преамбула, Чланови 1 – 3, 8, 18, 21, 27, 52), чланства у УН и Резолуције УН 1244, обратила УН да јој омогуће да организује и спроведе безбедно слободне изборе на целом Косову и Метохији равноправно за све своје држављане (2).

У писму (с једним потписником) господину Борису ТАДИЋУ, и господину Томиславу НИКОЛИЋУ, као председничким кандидатима у другом кругу, од 31. јануара, 2008. год. (3), они су били замољени да траже пре одржавања другог изборног круга поништавање председничких избора и расписивање нових у потпуном складу с Уставом. Тада им је указано да: „Сваки од вас двојице ко то не учини тиме сам себе потпуно дезавуише да може да буде уставни председник Р. Србије“.

У допису (с једним потписником) господину Борису ТАДИЋУ, од 7. фебруара, 2008. год. (4), он је био замољен да откаже своје инаугурисање јер „оно не испуњава основни услов а то је да избори буду организовани и спроведени у складу с Уставом и Резолуцијом Народне скупштине“. Истовремено му је скренута пажња на следеће: „Од тог избора ће да зависи и ваљаност Ваше председничке заклетве: да ли се подноси после овог неуставног изборног процеса, или после новог, у потпуности спроведеног према Уставу и Резолуцији Народне скупштине.“ То му је било поновљено у допису (5) Народној скупштини од 12. фебруара, 2008. год. (са потписима десет држављана Р. Србије из Француске, Канаде, Немачке, САД, Србије и Шведске). У њему је тражено од Скупштине да откаже његово инаугурисање пошто то није он сам учинио, а да би се расписали и спровели избори по Уставу.

Упркос свему томе, господин Борис ТАДИЋ је прихватио да положи јавно Председничку заклетву (Члан 114 Устава):

Заклињем се да ћу све своје снаге посветити очувању суверености и целине територије Републике Србије, укључујући и Косово и Метохију као њен саставни део, као и остваривању људских и мањинских права и слобода, поштовању и одбрани Устава и закона, очувању мира и благостања свих грађана Републике Србије и да ћу савесно и одговорно испуњавати све своје дужности,

Упркос тој заклетви и његове свести да су председнички избори били неуставни, да нису била поштована уставна и људска права свих држављана Р. Србије на Косову и Метохији, он није поднео оставку од тада до сада да би се расписали и спровели избори за председника Р. Србије у складу с Уставом. Тиме је прекршио Члан 52 Устава да *Сваки пунолетан, пословно способан држављанин Републике Србије има право да бира*, и погазио је саму Председничку заклетву. Он је на противуставаан начин преузео положај и функцију председника Републике Србије 2008. године. Како је почео овај мандат, тако је наставио све време.

II. Доказ ТАДИЋЕВОГ непрекидног јавног кршења Устава подчињавањем функције председника Републике интересима једне политичке странке и њене коалиције

- i. Господин Борис ТАДИЋ је председник Републике. Председник Републике Србије не може да обавља другу јавну функцију или професионалну делатност (Члан 6 и Члан 115 Устава). Функција председника политичке странке није у оквиру делатности председника Републике које су прописане Уставом (Члан 112 и Члан 115). Устав не дозвољава да председник Републике буде председник политичке странке.

Господин Борис ТАДИЋ је председник политичке странке, конкретно Демократске странке. Он непрекидно делује супротно Уставу. Он стално подчињава функцију председника Републике интересима и политичким ставовима те странке и својим личним. Тиме он драстично крши и Члан 111 Устава о томе да председник Републике изражава државно јединство Р. Србије и Члан 114 Устава да Председник поштује и штити Устав. Он не може да изражава, нити изражава, државно јединство Републике Србије. Господин Борис ТАДИЋ зато не испуњава основни услов да буде председник Републике Србије.

- ii. Носилац предизборне листе врши јавну функцију. Та функција није у оквиру делатности председника Републике које су прописане Уставом (Члан 112 и Члан 115).

Господин Борис ТАДИЋ је председник Републике. Устав председнику Републике не дозвољава да буде носилац предизборне листе (Члан 6, Члан 112 и Члан 115 Устава). Господин Борис ТАДИЋ је био носилац предизборних листи („За европску Србију – Борис ТАДИЋ“).

Господин Борис ТАДИЋ, који је посебно обавезан Председничком заклетвом (4. став Члана 114 Устава) да поштује и штити Устав, чини супротно. Он је противуставно био носилац изборних листи. Он је јавно, све активније и активније, све жешће и жешће, водио посланичку изборну кампању за изборне листе чији је био носилац као да је у питању председничка изборна кампања. Он је спутавао посланичке кандидате да искористе расположиво време да се представе народу. Тиме је драстично кршио и Члан 111 Устава о томе да Председник изражава државно јединство Р. Србије и Члан 114 Устава да Председник поштује и штити Устав.

Тиме је јавно кршио Устав, подчинио положај, функцију и ауторитет председника Републике страначким интересима. Експлоатисао је углед и значај председника Републике за њене и сопствене интересе. Срозао је достојанство председника Републике.

Тиме је учинио изборе неравноправним и деловао против државног јединства кршећи Устав (Члан 111), против достојанства свих држављана који нису давали подршку њему и/или Демократској странци чији је председник, против остварења пуне слободе и једнакости сваког држављанина у праведном, отвореном и демократском друштву и изборном процесу чиме је кршио Устав (Члан 19 и Члан 23). Он је парламентарне изборе, и на тај начин стечене мандате изборне листе „За европску Србију – Борис ТАДИЋ“, учинио противуставним.

Такав његов понижавајући однос према свима који су у изборном процесу поштовали Устав је супротан Уставу (2. став Члана 25). Тиме је повредио њихов психички интегритет што је Уставом недозвољено (1. став Члана 25).

Противуставне и противзаконите изборне листе не могу да буду пуноважне (2. и 3. став Члана 194 Устава). Њихово оглашавање за пуноважне је противуставно. Зато је ништавно. Зато су и све Збирне изборне листе у којима су изборне листе с Борисом ТАДИЋЕМ као носиоцем такође противуставне и ништавне. Зато су сви мандати добијени на тај начин противуставни, те и ништавни.

На пример, прихватањем да у Збирној изборној листи буде изборна листа бр. 1 „За европску Србију – Борис ТАДИЋ“ с председником Републике као њеним носиоцем се крше и Чланови 111 и 114 Устава, као и Члан 42 (4. и 5. став) Закона о избору народних посланика који одобрава да носилац изборне листе може да буде кандидат за народног посланика или за други државни орган. То није дозвољено председнику Републике (Чланови 112 и 115 Устава). Закон, повезан с Уставом (2. и 3. ставом Члана 194 Устава), такође не дозвољава председнику Републике да буде носилац изборне листе, те не дозвољава тиме да таква листа буде у Збирној изборној листи.

Таквим својим противуставним вођењем страначке кампање он, председник Борис ТАДИЋ, је учинио цео изборни процес неравноправним и противуставним (супротно 2. ставу Члана 52 Устава). Тиме је конституисање Народне скупштине и Владе такође учинио противуставним.

Председник Борис ТАДИЋ је подчинио Народну скупштину својој вољи и обезвредио изборно право и слободу сваког држављанина који није гласао за изборну листу чији је он био носилац. Дубоко је повредио Устав (1. став Чланова 3, 21, и 23, и други став Члана 52),

III. Доказ ТАДИЋЕВОГ противуставног вођења политике

Уверен у успешност и неприкосновеност свог противуставног деловања, које је замагљено створеним утиском постигнутим представљањем себе као неоспорног демократе, председник ТАДИЋ све чешће преузима да води политику Р. Србије. Устав њему на то не даје никакво

право (Чланови 112 и 115 Устава о делатности председника Републике). То је искључиво право и обавеза Владе Р. Србије (Чланови 122 и 123 Устава).

У том противуставном ширењу своје власти, председник ТАДИЋ је својим присуством не само подржавао већ и потврђивао да је потпис министра ЂЕЛИЋА на Споразуму с Европском Унијом пуноважан у име Р. Србије. А на тој церемонији, пре потписивања, је лично Оли РЕН рекао да се

чуди премијеру Коштуници што се противи потписивању Споразума када у његовом члану 135 јасно пише да се Споразум не односи на Косово и да ће питање Косова посебно да се решава.

То значи да се тим Споразумом не признаје да је Косово и Метохија суверени део Р. Србије. То потврђују представници држава које признају нелегитимну албанску државу створену на Косову и Метохији. Тиме се крше и Устав (Преамбула, Председничка заклетва и 4. Став Члана 194) и Резолуција Народне скупштине из децембра 2007. године по којој сви акти и сва деловања у име Р. Србије морају да буду у функцији очувања територијалне целине Р. Србије - те Косова и Метохије у њеном оквиру.

Упркос свему, председник ТАДИЋ је не само пажљиво пратио да ли министар ЂЕЛИЋ добро потписује Споразум већ је руководио целим тим поступком. Нити је председник Републике, нити Влада нити било који министар меродаван да потписује тај споразум пре него што га прихвати Народна скупштина. Тиме је председник ТАДИЋ деловао супротно Уставу (Чланови 99, 105, 112, 123 и 194).

Председник ТАДИЋ је одмах по завршеним парламентарним изборима јавно и јасно објавио да председник Владе не може да буде та и та личност већ да мора да буде из Демократске странке чији је он председник, иако та странка није добила подршку већине бирача. Тиме је деловао супротно Уставу (1. став Члана 3 и тачка 3 Члана 112 Устава). Тиме је омаловажио равноправност пред законом, изборно право и слободу држављана супротно Уставу (1. став Члана 3, 1. став Члана 21 и 2. став Члана 52).

Председник ТАДИЋ је у процесу избора мандатора за састав Владе деловао истовремено и у својству председника Републике и као председник Демократске странке и као носилац изборне листе „За европску Србију – Борис ТАДИЋ“, тј. као вођа те коалиције. Тиме је битно кршио Устав (Члан 6 и Члан 115).

Председник ТАДИЋ противуставно (Члан 112 и Члан 123 Устава) диктира Влади какву ће политику да води.

Господин Борис ТАДИЋ није изабран за председника Републике већином свих бирача, већ с њиховом мањином. Народна скупштина није донела одлуку на основу референдумске народне подршке за укључивање Р. Србије под садашњим условима и околностима у Европску Унију. Господин Борис ТАДИЋ неприкосновено иступа у име свих држављана Р. Србије и саме државе да „Европска Унија нема алтернативу“. Он такву политику диктира. Шта више, одобрио је да се у име Р. Србије поднесе званична пријава за њено чланство у Европској Унији. На такве акте и таква деловања, на такво вођење политике он нема право по Уставу (1. став Члана 2, 2. – 4. тачка првог дела Члана 99, тачка 6 другог дела Члана 105, Члан 112, Чланови 122 и 123). Овим својим деловањем је председник ТАДИЋ противуставно преузео сувереност од држављана Р. Србије чиме дубоко крши Устав (Члан 1, и 1. став Члана 2). Председник ТАДИЋ је срзео слободу и право држављана Р. Србије да одлуче референдумски о будућности народа и државе. Обезвредио је и Народну скупштину. Ово његово кршење Устава (Члана 1, 1. става Члана 2, Чланова 3, 18, 19, 21, 23, 25, 99, 105, 112 и 123) има далекосежне негативне последице по држављане Р. Србије и по саму државу. Он наставља самоволјну неуставну политику остваривану узурпирањем власти од стране свих републичких председника из 1990. / 1991. године која је довела до катастрофе и трагедије у СФР Југославији, посебно у Крајини, Славонији, Босни, Херцеговини и Србији.

На ипростору (<http://www.parlament.rs/народна-скупштина.115.html>.) Народне скупштине може сада да се прочита:

[Закон о потврђивању Споразума између Владе Републике Србије и Владе Сједињених Америчких Држава о заштити статуса и приступу и коришћењу војне инфраструктуре у Републици Србији](#) (Петак, 29. мај 2009). У њему пише:

„Потврђујући ово, доле потписани са овлашћењима својих влада потписали су овај споразум.

Потписано у Вашингтону, 7. септембра 2006. године, у два истоветна примерка на српском и енглеском језику, при чему су оба текста подједнако аутентична.

За Владу
Републике Србије
председник Републике Србије
Борис Тадић, с. р.

За Владу
Сједињених Америчких Држава
државни секретар
Condoleeza Rice, с. р.“

Председник Републике господин ТАДИЋ, је то потписао још 2006. године у име Владе. Зашто у име Владе то није потписао председник Владе? Он, као председник Републике, нема уставно право да то потпише у име Владе (Чланови 112, 122 и 123 Устава) нити Влада има право да о томе одлучује (Члан 123 Устава). За то је меродавна била искључиво Народна скупштина (тачка 4 првог дела Члана 99 и тачка б другог дела Члана 105 Устава). Овакав омаловажавајући однос председника ТАДИЋА према Народној скупштини је деловање супротно Уставу усвојеном на референдуму, те и ниподаштавање држављана Р. Србије.

Тим споразумом Република Србија даје страном држави и страним држављанима већа права него што је Хитлер тражио, а кнез Павле Карађорђевић прихватио, 1941., и што је народ 27. марта 1941. оборио. Тај споразум је против суверенитета и независности Републике Србије, против слободе њених становника, против Устава (1. става Преамбуле, чланова 1 – 3, 1. става - Члана 18, 27). Потписивањем тог споразума председник ТАДИЋ је наставио срзавање суверенитета и независности Републике Србије и слободе њених држављана.

У току своје председничке кампање 2007./2008. и у току парламентарних избора, када је противуставно водио кампању за изборну листу „За европску Србију – Борис ТАДИЋ“, господин Борис ТАДИЋ није обавестио држављане Републике Србије да је већ био потписао тај Споразум! То је сакрио од народа! То показује његов свестан однос према народу и према држави.

IV. ТАДИЋЕВО омаловажавање Народне скупштине

Председник ТАДИЋ је из иностранства, са прославе осамнаестогодишњице Републике Српске, наложио Народној скупштини да донесе Декларацију о Сребреници „која се многима неће допасти“. Он је из целог узрочно-последичног низа злодела и злочина потенцирао усредсређивање само на један, и то на неодиграни, већ измишљени, догађај за који се тврди да су Срби у Сребреници масакрирали (у току неколико сати) преко 8000 невиних муслиманских цивила. Тиме се придружио ширењу лажне представе о Србима као геноцидном народу, и Републици Српској и Републици Србији као геноцидним. Овиме он јавно и свесно исказује и свој став према Србима, Републици Србији и Републици Српској. Он је неистинито представио Републику Србију у иностранству и тиме је дубоко повредио Устав (тачка 1 Члана 112).

Он је, у договору са странцима, одбацио Декларацију Народне скупштине упућену Генералној скупштини УН. Без сагласности Народне скупштине је у име Републике Србије поднео другу Декларацију, сачињену у иностранству у договору са странцима! Он као председник Републике нема право на то. Драстично је повредио Устав (Члан 98, тачка 4 првог дела Члана 99, Члан 112 Устава и Члан 194).

Он јавно показује јасно своју одлуку да диктира Народној скупштини како ће да ради.

На ванредној седници Народне скупштине одржаној 31. јула, 2011., председник ТАДИЋ је говорио народним посланицима пре доношења Декларације. На тај начин је повредио право народног посланика да се слободно опредељује и да гласа по сопственом уверењу (Члан 37 Закона о Народној скупштини). Кршећи Закон, председник Тадић је деловао супротно Председничкој заклетви да ће да штити Устав и закон.

Председник ТАДИЋ се није заложио у складу с Уставом и Резолуцијом УН 1244 за спровођење Декларације Народне скупштине (усвојене 31. јула, 2011. године) о актуелном стању на Косову и Метохији након једностраних и насилних аката привремених институција самоуправе у Приштини. Тиме је повредио Устав (Чланове 1, 2, 8, 23 до 25, 27, 111, 114).

V. ТАДИЋЕВА одговорност за необезбеђивање страних амбасада и за стварање погрешне представе у иностранству о Р. Србији – Неиспуњавање услова да представља Р. Србију

Демократска странка, чији је председник Борис ТАДИЋ, није позвала држављане на народни сабор у Београду 21. фебруара, 2008. год.

Неколико дана пре тог народног сабора су били протести због незаконитог проглашења стране државе на територији Р. Србије. Тада су демонстранти, покушавајући да се приближе неким страним амбасадама, дошли у сукоб с полицијом у току кога су бацали камење. Било је и повређених. То је било довољно упозорење да треба да се обезбеди заштита страних амбасада, посебно да се заштите амбасаде држава које признају незаконито проглашење стране, окупаторске, државе на територији Р. Србије.

То су схватили страни представници. У њихово име је папски Нунције тражио од наших власти да предузму одговарајуће безбедносне мере 21. фебруара, 2008. год. Једна страна амбасада је склонила све своје чланове ван амбасаде тог дана, или само тог поподнева, свеједно. Странци су оцењивали да могу да буду напади на њихове амбасаде. А он, председник ТАДИЋ?

Председник ТАДИЋ је апеловао на људе, позивао народ, да се не праве било какви изгреди који могу да наруше углед и мир Р. Србије. То показује да је био свестан да постоји опасност од нереди. Добро је што је то учинио. То је било неопходно да уради. Али то није било довољно.

Председник ТАДИЋ јесте сазвао Савет за националну безбедност. Када? Тек после извршених напада на стране амбасаде!

Председник ТАДИЋ није предузео довољне мере да се заштите амбасаде страних држава нити од евентуалног гнева демонстраната 21. фебруара, 2008. год. нити од оних који настоје да срозају Р. Србију.

Председник ТАДИЋ је баш тада, у време одржавања народних сабора у Београду и широм Србије, отишао изненада у иностранство. Он тада није могао да изражава државно јединство Р. Србије на шта је обавезан по Уставу (Члан 111).

Председник ТАДИЋ је најодговорнији за необезбеђивање страних амбасада тог дана. Он је најодговорнији за стварање погрешне, ружне, представе у иностранству о Р. Србији, а којој је дат у иностранству већи значај него самом народном сабору. Уосталом, и он је то исто лично учинио.

Председник Републике господин Борис ТАДИЋ треба да *представља Р. Србију у земљи и иностранству* (Тачка 1 Члана 112 Устава Р. Србије), што према свему изложеном, он чини противуставно и супротно Уставу и народу.

VI. ТАДИЋЕВО неизвршавање уставних председничких обавеза

Тиме што је сазвао Савет националне одбране после догађаја који су били предвидљиви, а не пре њих, тиме што није организовао обезбеђивање страних амбасада, и тиме што, упркос свему томе, председник ТАДИЋ даје томе већи значај него неупоредиво тежим злоделима над Србима на Косову и Метохији и над Р. Србијом, он показује или неспособност или одбијање да организује безбедност и одбрану земље и да је адекватно представља, и тиме не испуњава председничку обавезу коју је прихватио под заклетвом (Члан 114 Устава).

Председник ТАДИЋ не предузима одговарајуће, нити довољне нити неопходне, акције, а ради одбране земље као врховни командант војске (последњи став Члана 112 Устава) и као једини овлашћени представник Републике Србије (Тачка 1 Члана 112 Устава Р. Србије), код УН (КФОР, УНМИК, Секретар УН, Савет Безбедности) и ЕУЛЕКС-а да УН и ЕУЛЕКС обезбеде испуњење обавеза које су преузели према Резолуцији 1244, и то:

1. Да се договорени број полицијског и војног србског особља врати на Косово и Метохију (Тачка 4 и Тачка 6 Анекса 2 Резолуције 1244).
2. Да се распусте све шиптарске војне формације (Тачка 9/26524 и Тачка 15 Резолуције 1244).
3. Да се обезбеди миран повратак свих расељених лица и породица (Тачка 9/26525 Резолуције 1244).
4. Да се омогући Р. Србији да остварује своју сувереност и територијалну целовитост и на Косову и Метохији (6. став Анекса 1 и Тачке 5 и 8 Анекса 2 Резолуције 1244).
5. Да се осигура безбедно слободно живљење и кретање свих држављана Р. Србије по целој територији Косова и Метохије (Тачка 9/26530 Резолуције 1244).
6. Да се спрече стране институције и оружане формације да постављају граничне прелазе унутар територије Р. Србије раздвајајући тако њене делове, и да прете применом војне силе против мирољубивих ненаоружаних држављана Р. Србије који хоће слободно да се крећу по Косову и Метохији, нпр. прелазећи из средишњег дела Србије на Косово и Метохију (6. став Анекса 1 и Тачке 5 и 8 Анекса 2, и Тачка 9/26530 Резолуције 1244).
7. Да не смеју да руше сувереност Р. Србије на Косову и Метохији признавањем противуставно прокламоване стране, и то окупаторске, државе као настављача фашистичке Велике Албаније, и да тиме стављају у стварности ван снаге Резолуцију 1244 (чиме престаје да важи њена одредба да војне и полицијске формације Р. Србије не могу да обављају своје уставне дужности на Косову и Метохији). Држављани Р. Србије који то чине треба да буду предати Суду Р. Србије, а странци редовном Међународном суду у Хагу (6. став Анекса 1, Тачке 5 и 8 Анекса 2 Резолуције 1244).

Председник ТАДИЋ тиме крши Устав (Преамбулу, Чланове 111, 112 – тачка 1 и последњи пасос, и Председничку заклетву).

Председник ТАДИЋ тиме срозава безбедност Р. Србије и њених држављана.

То све показује или да председник ТАДИЋ није способан да извршава дужности председника Републике у складу с Уставом или да свесно и намерно крши Устав (Члан 111, тачку 1и последњи пасос Члана 112, и Председничку заклетву). Или и једно и друго.

VII. ТАДИЋЕВО прихватање албанске окупације Косова и Метохије

Председник ТАДИЋ је био изјавио у марту ове године да сваки договор о Косову мора да почива на реалности на терену, а реалност је да Албанци никада неће прихватити суверенитет Србије (ОН ПОКУШАВА ДА ГОВОРИ У ИМЕ АЛБАНАЦА?!?!), као што ни Срби са севера покрајине никад неће прихватити суверенитет Косова (ЗАР САМО СРБИ СА СЕВЕРА КОСОВА И МЕТОХИЈЕ?!?!).

- А) Реалност на Косову и Метохији је да Албанци/Шиптари, у последњих седам деценија, прогањају Србе од почетка Хитлерове окупације Косова и Метохије 1941., да су у периоду 1941. – 1945. прогнали преко 150 000 србских породица и преотели њихове домове, да је под Хитлером преко 100 000 Албанаца досељено тамо, да је Титова власт забранила Србима повратак на своја огњишта, да је Србија после 1948. године отворила границу албанским избеглицама да би се спасли од стаљинистичке диктатуре Енвера Хоџе, да им је дала сва политичка и грађанска права и слободу, бесплатно школовање и здравствену заштиту, државне станове, потпуну слободу кретања и живљења, да су албански терористи деценијама масакрирали Србе, да су ширили лажи о Србима и лажи да немају људска, политичка и грађанска права, да су измислили неограни масакр албанских цивила у Рачку да би то НАТО узео као разлог и повод за 78-о дневно-ноћно бесомучно бомбардовање Србије, да су Албанци/Шиптари бежали од НАТО бомби и потом оптуживали Србе да су од Срба бежали, да је тај њихов егзодус почео тек трећег дана НАТО бомбардовања, да су уз помоћ НАТО дошли албански терористи опет на Косово и Метохију, да су прогнали и убијали Србе, пљачкали, отимали, узурпирали србску имовину, и да то настављају да чине, да су прогласили своју окупацију Косова и Метохије за легитимну власт и прогласили га за своју државу потпуно обесправљујући Србе стављајући их у гетое, да су уништили преко 150 србских цркава и манастира (у јулу сам посетио Пећку патријаршију, манастире Дечане и Грачаницу, и србски део Косовске Митровице и на том путу, осим цркве крај Пећке патријаршије, нисам нигде видео србску цркву), оскрнавили и србска гробља, да су прогнали стотине хиљада невиних Срба и људе других националности, да преиумењују србске манастире у несрбске, да не бирају начине и средства да тлаче Србе. Узурпирали су сва државна права Републике Србије и људска, политичка и грађанска права и слободу Срба. То је реално стање на Косову и Метохији. Председник ТАДИЋ то стање прихвата и налаже целом народу и држави да то прихвате. Тиме он опет дубоко крши Устав (Преамбула, Чланови 1 – 3, 8, 18, 19, 21 – 25, 27, 87, 89, 90, 97, 111, 112).
- Б) Такво стање је Хитлер стварао од 1938. године у Европи. Такво стање је било реално 1940., 1941, 1942,.. Је ли Европа прихватила то стање? Је ли га Србски народ прихватио? Нису га прихватили.
- В) ТАДИЋЕВО прихватање таквог стања, не само да је противуставно, против националног бића Србског народа и његове слободарске државотворне традиције, већ је у супротности с антифашистичким одређењем и борбом савезничких народа и Србског народа међу њима. Тиме председник ТАДИЋ наноси далекосежне трагичне последице по Србски народ и Републику Србију.

VIII. ТАДИЋЕВА строгост према омладини и одговорност пред народом

Председник ТАДИЋ је тражио најстрожија кажњавања младих. Да је применио упола блажи критеријум на себе он би већ одавно поднео оставку на положај и функцију

председника Републике Србије. Ово није само пример његове повлашћености већ и исказ његове дискриминације којом делује супротно Уставу (Чланови 18 и 21).

Председник ТАДИЋ је недавно јавно изразио своје жаљење што није на време обавестио народ да неће моћи да се остваре предизборна обећања због светске економске кризе и да прихвата одговорност за то. Он до сада није одговарао ни за то. То је други пример његове повлашћености пред законом што је супротно Уставу (Члан 21).

Најједноставнији, најбезболнији, и потпуно уставни, начин да Председник ТАДИЋ преузме одговорност за кршења Устава је био да он поднесе неопозиву оставку на положај и функцију председника Републике Србије. Пошто то није до сада урадио, препустио је Народној скупштини да Скупштина изврши своју дужност спровођењем поступка по Уставу његовог разрешења положаја и функције председника Републике (Члан 4 – 3. став, и Члан 118).

IX. ТАДИЋЕВ пример и порука народу

Председник ТАДИЋ својим свакодневним кршењем Устава даје пример и шаље поруку држављанима Републике Србије да он може несметано да крши Устав и тиме утиче на све да свако може несметано да не поштује ни закон ни Устав.

X. ТАДИЋЕВО упутство државним службеницима и државним органима

Председник Републике Борис ТАДИЋ својим непрекидним и вишеструким кршењем Устава даје пример и упутство свим државним службеницима и државним органима, од полицајца и војника, преко њихових претпостављених до Генералштаба, од судских приправника до судија, од одборника до народних посланика, од скупштина општина до Народне скупштине, од судова опште и посебне надлежности до Врховног касационог суда и Уставног суда, да могу без последица да не поштују, да омаловажавају, да изигравају, да негирају Устав и закон.

Ко се од њих до сада јавно супротставио противуставном деловању председника ТАДИЋА?

Садашњи сазив Народне скупштине није до сада ништа учинио да заустави (на основу 3. става Члана 4 и Члана 118 Устава) противуставно деловање председника ТАДИЋА.

XI. Обавеза сваког народног посланика и целог сазива Народне скупштине

Сваки држављанин Републике Србије је обавезан да поштује њен Устав (2. став Члана 194). Сваки народни посланик и цео сазив Народне скупштине су, уз то (1. став Члана 45 Закона о Народној скупштини), посебно обавезни да својим радом, својим деловањем и својим одлукама дају пример свим држављанима Р. Србије, и свим странцима који су у вези с Р. Србијом, како се поштује Устав и спроводе његове одредбе. Тиме сваки народни посланик и цео сазив Народне скупштине испуњавају своју основну дужност према народу и држави (Члан 98 Устава и Члан 45 Закона о Народној скупштини).

Овде је доказано да председник Републике Борис ТАДИЋ непрекидно крши Устав чинећи дубоке и битне повреде Устава.

Сваки народни посланик и цео сазив Народне скупштине су обавезни да без одлагања покрену поступак по Уставу разрешења председника Републике Бориса ТАДИЋА положаја и функције председника Републике (3. став Члана 4 Устава, 1. став Члана

118 Устава, 2. став Члана 194 Устава, и 1. став Члана 45 Закона о Народној скупштини).

То је требало да се учини много раније, о чему је Народна скупштина била обавештавана (документа су јавно изложена на Интернету: <http://www.istina-pravda-mir.info>). Зато даље одлагање представља настављање непоштовања Устава од стране сваког народног посланика који не прихвати овај захтев за разрешење председника ТАДИЋА, и целог сазива Народне скупштине ако се оглуши о захтев. Тиме би се наставило уништавање државности Републике Србије с непредвидљивим дубоким штетним последицама по њене држављане и по њен конститутивни, Србски, народ (Члан 1 Устава).

Ви, поштовани народни посланици, добро знате Устав и исто тако добро познајете рад и деловање председника ТАДИЋА. Свесни сте његовог непрекидног, вишеструког и дубоког кршења Устава.

Ваша досадашња пасивност је ваше неиспуњавање основних уставних и законских обавеза које вам налажу да сте (били и остали) дужни да покренете и спроведете поступак разрешења председника Бориса ТАДИЋА положаја и функције председника Републике (Чланови 1 - 4, 98, 118, 194 Устава).

Ваша пасивност има веома дубоке штетне последице по цео Србски народ, по Републику Србију и по њене држављане.

Овај захтев вам омогућава да прекинете с тим и да по Уставу спроведете поступак разрешења председника Бориса ТАДИЋА без даљег одлагања.

ХП. Закључак

Председник ТАДИЋ нама показује своју моћ да може и сме да противуставно делује и да у оквиру тога подређује и подчињава функцију председника Републике интересима своје политичке странке и својим. Он од Републике Србије прави суштински једнопартијску државу, а државничку и државну функцију Председника поистовећује с партијском. Он нас не враћа на крај 20. века, већ нас враћа на крај прве половине 20. века – у период 1941. - 1945. године.

Све то показује како председник ТАДИЋ постепено ставља Устав ван снаге истовремено противуставно (Члан 2 Устава) присвајајући сувереност од грађана и тиме успостављајући све шире и дубље свој апсолутизам који прераста у његову диктатуру.

Оглушио се о сва добронамерна упозорења, предлоге, молбе, да поштује Устав.

Њему је овај захтев 1548 држављана Републике Србије поднет још 1. јула, 2011. године. Имао је довољно времена до 1. септембра ове године да о свему пажљиво, смирено и мудро размисли. Да одлучи по Уставу. Није то учинио.

Све изложено показује да је разрешење без одлагања председника Бориса ТАДИЋА положаја и функције председника Републике неопходно за добро држављана Републике Србије, почевши од њега лично, за цео народ и државу. Потписници захтева су се надали његовом разумном, честитом и мудро расуђивању те да ће прихватити захтев, а сада се томе надају од Вас, од сваког народног посланика и Народне скупштине у целини.

Слободан МИЛОШЕВИЋ је два пута (1992. и 2000.) прихватио ванредне председничке изборе. Омогућио је народу да на новим изборима оцени његов рад. Он никада није тврдио да је демократа. Борис ТАДИЋ се не само тако декларисао, већ је и председник Демократске странке. Зато смо ми потписници поднели овај захтев с надом да ће омогућити, без даљег

одлагања, да држављани Републике Србије на ванредним председничким изборима, расписаним ове године, оцене његов рад као председника Републике Србије. Он се о то оглушио. Потписници захтева се надају да се Ви нећете о то оглушити. Ваша обавеза да поштујете Устав и закон и да га спроводите не зависи од броја потписника захтева. Држављани Р. Србије су референдумском већином усвојили Устав.

МОЛБА

Молим да се овај допис користи, а не допис од 1. септембра ове године упућен и достављен истим адресентима по овој теми. У овом допису су исправљене све уочене штампарске грешке у допису од 1. септембра ове године. На крају стране 5 овог дописа је додат нови пасус.

ДОДАЦИ су достављени Народној скупштини у пуном сазиву 1. септембра, 2011. године:

106 листова у оригиналу са подацима и својеручним потписима 1548 држављана Републике Србије који захтевају да господин Борис ТАДИЋ, до 1. септембра, 2011. године поднесе оставку на функцију и положај председника Републике Србије, а пошто то није учинио, онда да Народна скупштина спроведе по Уставу поступак његовог разрешења положаја и функције председника Републике Србије.

РЕФЕРЕНЦЕ

- (1) Допис Народној скупштини од 25.12.2007. достављен председнику ТАДИЋУ.
- (2) Допис председнику ТАДИЋУ од 04.01.2008.
- (3) Писмо господину Борису ТАДИЋУ и господину Томиславу НИКОЛИЋУ, као председничким кандидатима у другом кругу, од 31. јануара, 2008.
- (4) Допис господину Борису ТАДИЋУ од 7. фебруара, 2008. год.
- (5) Допис Народној скупштини од 12. фебруара, 2008. год.
- (6) Захтев 1548 држављана Републике Србије председнику Републике Борису ТАДИЋУ да поднесе оставку до 1. септембра 2011., који је предат у Народној канцеларији председника Републике 1. јула, 2011. године.

ВИДЕТИ: <http://www.youtube.com/watch?v=dL4nHxllSsg&feature=feedu>

С поштовањем,

Београд, 05. 09. 2011. год.

Др. Љубомир Т. ГРУЈИЋ
ЈМБГ 2910939710225
Цона Кенедија 31/15
11070 Београд
062/8399-551

<http://www.istina-pravda-mir.info>
<http://www.truth-justice-peace.com>